

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.198/2022/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperesi képviselő (eljáró kamarai jogtanácsos: felperes képviselője) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperes képviselője kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (7. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 34.K.701.346/2022/5. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000 (harmincezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2019. március 1. napjától az alperes hivatásos állományú tagjaként a alperes (a továbbiakban: alperes nevének rövidítése) szolgálati helyén teljesít szolgálatot, őt az alperes az eredeti szolgálati beosztása (járőrvezető) alóli mentesítéssel megbízta a helyszínelő beosztás ellátásával. Szolgálati panaszát – amelyben a 2019. március 1. és 2021. december 31. napjai közötti időszak vonatkozásában 2019. június, július és 2020. július hónapok kivételével a rendvédelmi illetményalap 100%-ának megfelelő mértékű megbízási díjat és annak késedelmi kamatát igényelte az általa ellátott helyszínelői beosztáshoz nem tartozó járőrszolgálati (egyszemélyes sheriff szolgálat, TIK küldéses gépkocsizó járőrszolgálat) és egyéb szolgálati feladatok (átkísérés, rendkívüli őrszolgálat, kísérori, sebességellenőrzési, objektumőri, gyalogosi feladatok), valamint végrehajtási eljárásokban való részvételének a teljesítéséért – az alperes vezetője elutasította.

A felperes keresete, az alperes védirata

[2] A felperes keresetében a 2019. március 1. és 2021. december 31. napjai közötti időszak tekintetében – 31 hónapra – 1.198.150 forint megbízási díj, és annak 2020. augusztus 6. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontjára és (5) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet 2. § (1) bekezdés ba) alpontjára, a közlekedési balesetek és a közlekedési bűncselekmények, valamint a közlekedés körében elkövetett más bűncselekmények esetén követendő rendőri eljárás szabályairól szóló 60/2010. (OT 34.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 60/2010. ORFK utasítás) és a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Járőr Szabályzat) rendelkezéseire alapította. Előadta, hogy a baleseti helyszínelő beosztásba nem tartozóan rendszeresen látott el járőrfeladatokat, járőrszolgálatot, átkísérést, rendkívüli őrszolgálatot, objektumőri szolgálatot, egyéb gyalogos szolgálatot, a kísérori beosztáshoz tartozó feladatokat, valamint sebességmérést, továbbá a végrehajtási eljárásokban is részt vett. A megbízási díj havi mértékét az illetményalap 100%-ában határozta meg, azokat a hónapokat figyelembe véve, amikor ténylegesen ellátta a megbízásától eltérő beosztási feladatait. A hivatkozott szolgálati feladatok ellátásáról tételes kimutatást csatolt.

[3] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte. A felperes által csatolt kimutatásban szereplő tényleges feladatellátást nem, hanem a kereset jogalapját ésösszecszerúségét vitatta. Álláspontja szerint a felperes által ellátott járőrszolgálat és egyéb feladatok a kinevezése szerinti szervezeti egység általános feladat- és tevékenységi körébe tartoznak, és nem minősülnek a kinevezésétől eltérő többletfeladatnak. Hivatkozott a szolgálati hely ügyrendjéről szóló 2/2021. (10.01.) számú vezetői intézkedés (a továbbiakban: SZMSZ) 33. és 34. pontjaiban és az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv tevékenység-irányítási központjai, egyes rendőri szervek ügyeletei, valamint a

segélyhívásokat fogadó központok egységes működéséről szóló 57/2013. (XII. 21.) ORFK utasítás (a továbbiakban: TIK utasítás) 24., 25., 45., 46., 46/A. és 47. pontjaiban rögzítettek. Megjegyezte, hogy a felperes 2019. évi munkaköri leírása az SZMSZ-nek megfelelően tartalmazza, hogy részt vesz a rendőrség által végrehajtott biztosításokban, akciókban és ellenőrzésekben. Vitatta, hogy az általa elvégzett egyszerű, különös szakértelmet nem igénylő többletfeladatok ellátása folyamatos volt. A megbízási díj felperes által igényelt összegét számszakilag nem kifogásolta, azonban annak mértékét eltúlzottnak találta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletében a kereseti kérelem szerinti – késedelmi kamattal növelt – 1.198.150 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte az alperest. Döntését a Hszt. 2. § 25. pontjában, 71. § (1) bekezdés c) pontjában, (2) és (5)-(6) bekezdéseiben, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet 10. § (2) bekezdésében, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet 35. § (1) és (6) bekezdéseiben, valamint a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet 2. mellékletének VII. II.2. pontjában foglaltakra alapította. A töretlen bírói gyakorlatra hivatkozva kiemelte, hogy a hivatásos állomány tagjának beosztásához igazodóan kell meghatározni a munkaköri leírásban ténylegesen végezhető feladatokat, ami nem fedhet le több, másik beosztást. A 60/2010. ORFK utasítás kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, amelyet a munkáltató nem bővíthet korlátlanul; a járőrszolgálat, rendkívüli őrszolgálat, objektumőri szolgálat, egyéb gyalogos szolgálat és a kísézői beosztáshoz tartozó feladatok ellátása, valamint a sebességmérés végzése és a végrehajtási eljárásokban való részvétel – az eredeti járőrvezetői beosztása alóli mentesítésére és a helyszínelő beosztás ellátásával történő megbízására figyelemmel – nem tartoztak a felperes beosztásába, ezek eltérő munkafeladatok végrehajtását jelentették, amelyek a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése alapján megalapozták a megbízási díjra való jogosultságát. A megbízási díj mértékét a keresetben megjelöltek szerint szintén alaposnak, a felek által elfogadott kimutatás szerint teljesített többletfeladatokkal arányban állónak találta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást felderítette, a megfelelő jogszabályokat alkalmazta, azonban téves jogértelmezésre jutott, amikor a felperes – a beosztásán túli többletfeladatok rendszeres ellátása miatti – megbízási díjra jogosultságát állapította meg, a támadott ítélet ezért a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját sérti. Kiemelte, hogy a felperes a kinevezése szerinti szervezeti egység rendeltetéséből adódóan, valamint az SZMSZ 33. és 34. pontjai alapján közterületi tevékenységet végzett, a TIK utasítás alapján

jogszerűen kötelezte az általa sérelmezett feladatok elvégzésére. Nem vitatta, hogy a munkáltató csak egy adott beosztáson belül határozhatja meg a munkaköri feladatokat, azonban a felperes a munkaköri leírására figyelemmel látta el a beosztásához nem tartozó többletfeladatokat. Megjegyezte, hogy a per tárgyát képező szolgálati feladatok ellátása során a felperest az eredeti beosztásához tartozó feladatok ellátása alól mentesítették. Vitatta a felperes kimutatásában foglalt feladatellátás folyamatosságát, álláspontja szerint az egyes feladatok csak időszakosan jelentkeztek. Fenntartotta, hogy a felperes a perbeli időszakban nem végzett harminc napot meghaladóan az eredeti beosztása mellett többletfeladatokat, így a megbízási díjra jogosultság alapfeltétele nem teljesült. A megbízási díj elsőfokú bíróság által megállapított mértéke kapcsán előadta, hogy a felperes által végzett többletfeladatok az általa teljesített szolgálatoknak és a munkaidejének csekély részét tették ki, a beosztásának megfelelő bonyolultságúak voltak, jelentős többlet megterheléssel nem jártak. Erre, és az általánosan követett gyakorlatra figyelemmel a megbízási díj mértékét az illetményalap 50%-ában tartotta elfogadhatónak. A mérték szerintiösszezszerűség vitatását konkrét jogszabály megsértésével nem indokolta.

[6] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Előadta, hogy a 2019. március 11-i munkaköri leírása kizárólag a baleseti helyszíneléssel kapcsolatos feladatokat tartalmazta, a helyszínelő feladatait részletesen tartalmazó 60/2010. ORFK utasításban az általa utasításra elvégzett feladatok nem szerepeltek. Álláspontja szerint a TIK utasítási jogából nem következik az, hogy valamennyi közterületi feladatot köteles a beosztásához tartozóként végrehajtani. A Kúria Mfv.I.10.751/2016/4. számú döntésére hivatkozva rámutatott, hogy amennyiben a jogi norma adott munkakörre nézve kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, a munkáltatónak a munkaköri leírás elkészítésekor ehhez kell igazodnia, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők, a többletfeladatok ellátásáért ellentételezést (megbízási díjat) kell fizetni. Az illetményalap 100%-ában megállapított megbízási díj a többletfeladatokkal arányos, eltulzottnak nem tekinthető.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[7] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül.

[9] Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, a Kúria e tárgykörben hozott határozatainak figyelembevételével megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj fizetésére, és a megbízási díj mértékét, összegét is helyesen állapította meg.

Döntésének helytálló indokaival a Fővárosi Ítéltábla egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel pedig az alábbiakra mutat rá.

[10] Az alperes jogalapjában és a 100%-os mérték alapulvételével megállapított megbízási díj összegszerűségében is vitatta az elsőfokú ítéletet. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának elsőfokú bíróság általi megsértésére hivatkozással azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság ezen jogszabályi rendelkezés téves értelmezésével állapította meg a felperes megbízási díjra való jogosultságát.

[11] A másodfokú bíróság kiemelten utal arra, hogy az elsőfokú bíróságnak a megbízási díjra való jogosultság kapcsán csak azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes által ellátott feladatok a megbízással érintett baleseti helyszínelői beosztásába tartoztak-e vagy sem. Figyelemmel arra, hogy a felperest az eredeti beosztásához tartozó feladatok ellátása alól mentesítették, nem az eredeti beosztása szerinti járőrvezető, hanem kizárólag a megbízás szerinti baleseti helyszínelő beosztásba tartozó feladatokat kellett ellátnia.

[12] Alaptalanul hivatkozott az alperes a fellebbezésében arra, hogy a felperes az SZMSZ alapján mindazt a feladatot köteles volt ellátni, amely a Járőrszolgálati Alosztály tevékenységi körébe tartozik, mert önmagában a szervezeti struktúra alapján nem határozható meg valamely beosztás munkaköri feladata. A másodfokú bíróság az alperes hivatkozása kapcsán kiemeli, hogy a munkaköri leírás kijelöli azoknak a feladatoknak a körét, amelyeket a munkavállaló külön utasítás nélkül is általában végezni jogosult és köteles a jogviszonya fennállása alatt. A munkakörre vonatkozó előírások azonban csak bizonyos mélységig rögzítik a munkavégzés kereteit. A munkavállaló általános munkavégzési kötelezettségét konkrét tartalommal a munkáltató utasításai töltik meg; ez azonban csak akkor szabályszerű, ha az utasítás a munkakör kereteit nem lépi túl. Amennyiben jogi norma, így a felperes vonatkozásában a 60/2010. ORFK utasítás egyértelműen, kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, a munkáltatónak ehhez kell igazodnia a munkaköri leírás elkészítésekor, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők. A végzett többletfeladatok ellátásáért a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., BH2018. 259., Mfv.I.10.751/2016/4. számú határozatok).

[13] A munkáltató esetenként valóban utasíthatja a felperest a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére is, ezzel azonban nem sértheti a beosztását és a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. A munkáltató egyoldalú utasítási jogával csak az állománytáblában rendszeresített beosztáson belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja köteles ellátni. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.). Az alperes által hivatkozott TIK ügyeletvezető irányításadási jogköre nem jelenti egyúttal azt is, hogy az az alapján teljesített, megbízásába nem tartozó többletfeladatokért a hivatásos állomány tagja megbízási díjra ne lenne jogosult. Az alperes

hivatkozása a perbeli ügyben azért sem volt releváns, mivel a perben eldöntendő kérdés nem az volt, hogy jogszerűen irányítható-e a felperes más, a megbízásába nem tartozó feladatellátásra, hanem az, hogy ezekért a többletfeladatokért a Hszt. 71. §-a szerinti ellentételezésre jogosult-e.

[14] Az irányadó bírói gyakorlatból az következik, hogy a felperes beosztásához igazodóan kell meghatározni a ténylegesen végzett feladatokat, és az nem fedhet le több másik beosztást. E nélkül teljesen kiüresedne a besorolásra, az illetményre és a megbízásra vonatkozó szabályozás. Az alperes tehát szabadon csak egy adott beosztáson (munkakörön) belül határozhatja meg a felperesi munkaköri feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van (a Kúria Mfv.II.10.179/2011/4. számú ítélete).

[15] Alaptalanul érvelt az alperes azzal, hogy a felperes a megbízással érintett baleseti helyszínelői beosztáson kívüli – járőrszolgálati, valamint az egyéb szolgálati – feladatok teljesítésével a munkakörébe tartozó és többletfeladatnak nem minősülő tevékenységet látott el. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes által a perrel érintett időszakban a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett – a feladatkimutatásban tételesen megjelölt – feladatok nem a megbízással ellátott beosztásához tartoztak. A Kúria korábbi határozataiban (Kf.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, amelyből következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben rendszeresen nem a beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként, ahogyan ez a perbeli esetben megvalósult.

[16] A másodfokú bíróság kiemelten utal arra, hogy a hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében a kiforrott ítélkezési gyakorlat szerint a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a szolgálati beosztáson kívüli tevékenység bír jelentőséggel. Ahogyan arra az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott, a hivatásos állomány tagjának a szolgálatteljesítése során a munkaköri leírásban rögzített és a munkáltató rendelkezése alapján a beosztáshoz tartozó, illetve a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania, a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása azonban többletszolgálatnak minősül, amelynek elvégzéséért – amennyiben az az adott szolgálati beosztáshoz nem tartozó rendszeresen elvégzett további tevékenység – a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., BH2018. 259., Mfv.I.10.751/2016/4. számú határozatok). A munkáltató utasítási joga az alperesi állásponttal szemben nem korlátlan, ezért csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely annak keretei közé tartozik. Egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós ellátása – nem tekinthető az adott munkakör részének (Kfv.VII.37.193/2020/8., Kf.VII.39.246/2020/4., Kf.VIII.39.804/2021/4. számú kúriai határozatok).

[17] A fenti alapvetésnek megfelelően az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes visszatérő, rendszeresen jelentkező, beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták.

[18] A felek által elfogadott kimutatás alapján – a fellebbezésben foglaltakkal szemben – aggálytalanul megállapítható a Hszt. 71. § (6) bekezdése szerinti harminc napot meghaladó megbízás megvalósulása. A felperes helytállóan utalt arra is, hogy a harminc napos időhatár a töretlen ítélkezési gyakorlat alapján az eltérő feladat ellátásának szükséges időtartama alapján vizsgálható, amely feltétel az esetében megvalósult. Az alperes e körben a jogszabálysértés megjelölésén és a jogosultság általános jellegű vitatásán túlmenően nem fejtette ki részletes álláspontját, az elsőfokú ítélet indokolásában bemutatott érveket érdemben nem cáfolta. Az általánosság szintjén maradt kifogása ezért nem volt alkalmas az elsőfokú ítélet jogszerűségének megdöntésére. A Hszt. 71. § (6) bekezdésében meghatározott szabály arra az esetre vonatkozik, ha a megbízást a hivatásos állomány tagja harminc napon túl is ellátja, és azt írja elő, hogy ilyenkor a díjazás a megbízás első napjától, visszamenőlegesen jár. Nem tartalmaz ugyanakkor arra vonatkozó feltételt, hogy a megbízási díj csak „egybefüggő” harminc nap többletfeladat teljesítése esetén illeti meg a hivatásos állomány tagját (Kf.III.39.019/2021/5.).

[19] Mindezekre figyelemmel az alperes a jogalap körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának sérelmére. A megbízási díjra való jogosultság elsőfokú ítéletben történt megállapítása – az alperes álláspontjával szemben – az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésén és alkalmazásán alapult.

[20] Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért azt a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 100%-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl. Az alperes fellebbezésében a mérlegeléssel megállapított százalékos mérték eltúlzottságára hivatkozott, azonban ezzel összefüggő eljárásjogi jogszabálysértést nem jelölt meg, ugyanígy az általánosan követett gyakorlat mibenlétét sem támasztotta alá, kúriai eseti döntésre nem utalt. A másodfokú bíróság ezért megsértett jogszabályi rendelkezés nélkül maradt, amikor az ítélet összecszerűségi indokainak helyességét vizsgálta. Ennek perjogi szempontból való jelentőségét pedig az adja, hogy a másodfokú eljárás során a bíróság eljárásának keretét a fellebbezésben foglaltak – a megsértett jogszabályi rendelkezések – adják, amelynek hiányában e körben az ítéltábla az ítélet felülvizsgálatának korlátaira tekintettel, a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja alapján nem vizsgálódhatott (Kf.VII.39.549/2021/4. számú kúriai döntés).

[21] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[22] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. §

(1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) és 3. § (2), (5)-(6) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, amelynek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a felszámított összeggel arányban állónak ítélte.

[23] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[24] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[25] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. január 24.

dr. Antal Regina s.k.	dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.	dr. dr. Kecskés Zsófia s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró